

LBRIS

We know
books

Areta Dumitrescu

O magie fără reguli,
fără nostalgie

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**DUMITRESCU, ARETA****O magie fără reguli, fără nostalgie /**

Areta Dumitrescu — Snagov : Letras, 2022

ISBN 978-606-071-833-8

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-606-071-834-5

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2022, Areta Dumitrescu

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.netemail: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.roEditura Letras / www.lettras.rocontact@lettras.ro

Cuprins

ROMANTICA MAGIE A FULGILOR DE NEA.....	5
O MAGIE FĂRĂ REGULI, FĂRĂ NOSTALGIE	113
CÂND MAGIA DEVINE REALITATE.....	219

Ningea ca în poveste.

Fulgii de nea cădeau moderat sau mai tare. Se învârteau unul după altul până ajungeau pe pământ. Cu magia lor, întregul peisaj devenea un tablou splendid de iarnă în care prospețimea speranțelor și entuziasmul se înteteau exaltând sufletele cu o bucurie fără margini.

Când eram copil, îmi întindeam brațele și mă roteam la nesfârșit sub ninsoarea deasă până cădeam în puful proaspăt al zăpezii. Era jocul subtil și simplu al copilăriei.

O stare de euforie mă împingea spre aceeași dorință, încât am făcut trei, patru sau mai multe piruete cu fața la cer și mâinile întinse printre fulgii care cădeau abundent, ceea ce a atras atenția mai multor persoane.

Foarte simpatici, câțiva au făcut la fel. Alții m-au privit zâmbind, în timp ce două mâini înmănușate m-au prins în brațe, sărutându-mi fulgii de nea proaspăt căzuți pe obraji. M-am lăsat îmbrățișată sub suflarea caldă a unui suflet necunoscut, dar pe care îl simțeam ca o binefacere. Nu aveam nicio grabă să-i văd fața, nicio grabă să merg mai departe și așa fi rămas locului la infinit să-i simt buzele calde și mâna care îmi scutura zăpada din păr.

Cu părere de rău m-am retras din strânsoarea alintătorului meu fără să-i pot distinge chipul prin deasa cădere a ninsorii, dar pentru un timp mai simțit privirea intensă și sufletul cald, apoi au dispărut cu desăvârșire împreună cu el.

Bănuiam că era confuzia unui necunoscut pentru care așteptam scuzele necesare, dar dispariția lui m-a făcut să cred că intenția era alta.

N-am părăsit imediat locul cu pricina, uitându-mă la lumea care trecea pe lângă mine într-un sens sau altul, de parcă voiam să-l descopăr pe cel care m-a îmbrățișat și pe care nu puteam să-l consider atunci o prezență cunoscută, dar nici inoportună.

De fapt, abia coborâsem din trenul care mă adusese în Capitală, unde aveam să particip la o conferință și unde trebuia să mă întâlnesc cu delegații trimiși anume să aștepte participanții în gară, lângă ghișeul de informații.

Peronul era plin de zăpada moale proaspăt căzută, în care pașii se îngropau tot mai mult și odată cu ei gândurile mele încercau să iasă din beatitudinea de moment.

M-am îndreptat spre punctul de întâlnire. În fața ghișeului erau câțiva reprezentanți care așteptau cu liste lungi, dar pe care numele meu nu era trecut.

După ce le-am citit pe toate fără să-mi găsesc numele, cineva mi-a spus că sunt așteptată personal de domnul care se ocupa de protocol.

M-am prezentat unui necunoscut care mă privea cu un zâmbet exagerat și era gata să mă acompanieze unde trebuia să merg. Simțeam că sunt tratată altfel decât ceilalți participanți, așa spune ca o persoană mult-așteptată, dar nu voiam să-mi fac impresii inutile de la început.

LIBRIS | We know books

Ajunși în hotel, m-a ajutat la cazare și m-a rugat să cobor la bar, unde la un ceai cald vom discuta programul conferinței.

După mulțumirile cuvenite, am urcat scara urmărită cu multă atenție de privirile lui speciale. În cameră am lăsat puținul bagaj pe care îl aveam, apoi m-am descătușat de hainele groase, după care am coborât cu teama că, intrând în bar, n-am să-l recunosc.

Nu aveam obiceiul să privesc intens fețele noilor cunoscuți și nici să înregistrez numele cu care se prezentau. Era o lipsă a mea, de condamnat și mai puțin logică din mai multe puncte de vedere, dar la intrarea în bar zărisem deja o persoană prezentabilă, care se grăbea să mă întâmpine și să mă invite la o masă aparte.

Gestul era făcut cu un rafinament care îi caracteriza felul de a fi și care mi se părea că i l-am mai cunoscut. Atingerea delicată și distantă în același timp îmi era și ea cunoscută, până și respirația parfumată de cafea îmi era tot cunoscută. Nu mi se părea nimic clar din ce se întâmpla, dar mă cucerise și îmi mărea curiozitatea de a-l privi cu atenție.

Mi-a prezentat programul conferinței și cu o eleganță de interior mi-a pus câteva întrebări pentru care a primit numai răspunsurile pe care eu am vrut să i le dau. Încet, încet îmi dădeam seama că este o fire veselă și nu exagerat de politicoasă, așa cum a lăsat să se vadă la început.

Am mai observat că râdea cu toată fața, încântându-se de orice nimic discutat în lipsă de alt subiect despre conferință și că se bucura de momentele pe care le consumam împreună.

L-am întrebat unde sunt ceilalți participanți, dar a ocolit cu pricepere răspunsul. N-am insistat, pentru că nici cei doi colegi ai mei nu erau încă ajunși la hotel.

Bănuiam că atenția și compania lui nu erau prevăzute de protocolul conferinței, dar îmi plăceau prezența și atmosfera din interiorul barului. Eram privită cu un zâmbet satisfăcut la care eu nu îi găseam explicația, dar care mă fascina în mod deosebit.

Nu încercam să mă încânt, dar ca persoană, căruia i se dă mai multă atenție, nu puteam să rămân indiferentă. Mă convinsese că nu este o pierdere de timp sau ceva exagerat în discuțiile noastre, deși eram foarte atentă și pregătită să pot ieși dintr-o situație neplăcută sau o capcană nedorită.

În același timp, frumusețea iernii de afară mă chema la o plimbare prin iureșul fulgilor de nea, pentru că în mine rămăsese aprinsă euforia jocului subtil al copilăriei. Nu știam cum să-i spun interlocutorului meu asemenea naivitate, care mă împingea să las totul și să ies în peisajul alb al iernii.

M-am uitat încă o dată pe program și am văzut că prima noastră întâlnire generală trebuia să fie după orele 18: 00, urmând apoi să ne adunăm din nou la masa de seară. Abia de a doua zi programul era total, așa că mi-am exprimat ca pentru mine plăcerea de a merge în oraș să fac câțiva pași prin zăpadă.

Mulțumindu-i pentru compania care îmi făcuse mare plăcere și destulă curiozitate, încercam să mă ridic, în timp ce domnul cu zâmbetul complice m-a întrebat **dacă** sunt de acord să facem câțiva pași împreună.

Eu nu îndrăznisem și **consideram că nu era cazul să-i fac o astfel de invitație**, dar **acceptul meu imediat a fost o încântare** provocată de prezența și dorința lui.

LIBRIS We know BOOKS
Totul părea captivant: locul, ninsoarea, compania și mai ales starea mea interioară, cu o mulțumire parcă venită dintr-o vreme imprecisă.

Mă simțeam minunat cu un astfel de om alături, care mă respecta și îmi proteja chiar și pământul de sub picioare. Nu eram convinsă că pot suporta atâta politețe din partea lui, dar am constatat că nu era nicio exagerare, ci un frumos comportament de care aveam nevoie.

Ne-am oprit într-un mic părculeț să privim cum apa lacului înghițea fulgii de nea, topindu-i imediat. Pomișorii încăreți de podoaba albă, străjuiau aleile, dând locului imaginii asemănătoare celor din poveștile minunate de iarnă.

Instinctul de a scutura crengile pline de zăpadă peste noi sau de a alerga prin nămeții care începeau să se formeze, era intens în amândoi, dar exista acea rețineră reciprocă și mai multă față de lumea din jur, pe care nu puteam să o ignorăm.

Până la urmă, eu mi-am ridicat mâinile ca două aripi, am lăsat capul spre spate și m-am învârtit de câteva ori. Fulgii de nea îi simțeam pe față ca o completare a situației de fapt, pe care nu o clasificasem în niciun fel. Inevitabila ușurare a sufletului se transmitea de la unul la altul și, la ultima mea întoarcere aceeași mână înmănușată care m-a prins pe peronul gării, m-a oprit. Cealaltă mână îmi scutura zăpada din păr, apoi amândouă m-au îmbrățișat, sărutându-mi cu buzele fierbinți, fulgii de nea de pe obraji.

Am rămas un timp cu picioarele bine îngropate în zăpadă și bine prinsă în strânsoarea plăcută a unor brațe care mă cucereau. Respirația lui cu parfum de cafea se contopea în gândurile mele,

care nu se grăbeau să afle adevărul. Când ne-am desprins, el zâmbea exagerat și satisfăcut, iar eu aveam un zâmbet nelămurit, dar și vinovat, pentru că am dat ocazia de două ori să fiu luată în brațe de aceeași persoană necunoscută, dar mult prea plăcută.

Uimită încă, l-am privit insistent ca să înțeleg ceva din cele întâmplate. Sub privirile mele întrebătoare, intenția lui de a clarifica o situație nu m-a limpezit prea mult, dar senzațiile care mă dominau nu le-aș fi lăsat să dispară dintre noi. Cu o altă caldă apropiere, mi-a șoptit discret la ureche:

—Abia mi-am stăpânit emoțiile când te-am văzut pe peronul gării, — Emoții? Nu înțeleg motivul.

—Motivul îmi aparține. Voiam să văd dacă te pot recunoaște dintre sutele de persoane care au coborât din tren, după care m-am întors repede la locul de întâlnire așteptându-te să apari.

—De ce să mă recunoști? Eu n-am venit la o întâlnire, ci la o conferință unde sper că am nimerit bine!

—Ai nimerit foarte bine și eu sunt unul dintre organizatori. Te-am așteptat în mod special după ce ți-am recunoscut numele printre participanți.

—Eu te cunosc?

—Ar trebui!

Uitându-mă în ochii lui de un albastru închis, cu gene lungi, nu îmi aminteam să-i mai fi văzut vreodată. Părul negru, barba scurtă, zâmbetul și înfățișarea lui nu îmi aduceau aminte de nimeni și nu știam de unde să-l iau. Era persoana pe care aș fi dorit-o dintotdeauna și care mi-ar fi sărit în ochi în orice loc și moment.

Am mers tăcuți o bună bucată de drum. Consideram că situația devenise foarte serioasă. Voiam să spun ceva, dar aveam nevoie de un nume, îl uitasem sau chiar nu îl auzisem când am făcut cunoștință.

—Dă-mi, te rog, un nume al unui loc comun sau o persoană comună, deși aș prefera să-mi spui numele tău.

—Dacă te ajută numele meu este Șerban, mai scurt, Ben!

Capitolul 2

Se apropia timpul să mergem la prima întâlnire generală, așa că am rămas cu discuția noastră în suspans. Seara a fost plăcută, mulți cunoscători de la alte întâlniri mai vechi și multe discuții interesante, la fel și temele care urmau să fie dezbătute. În total, erau două zile și o zi pentru vizite cu autocarul în diverse locuri legate de conferință.

Între timp, în hotelul unde eram și eu sosiseră și colegii mei. Erau deja cazați și mă căutau cu disperare.

Titus era un tip de peste 60 de ani. Cu el nu se putea discuta altceva decât în legătură cu specialitatea lui, pentru că nu suporta un alt fel de probleme. Prefera să se retragă din orice altă dezbateră la care nu făcea față sau nu era pe placul lui.

Cu el venise și Cristina, o nouă angajată de-a noastră, tânără și isteță, care s-a luminat la față când m-a văzut. Noi îi spuneam Cris și o laudam că poate face o mie de lucruri pe minut, fiind impresionant de iute. Toți puneam bază pe înțelegerea ei de minte, numind-o chiar „agenda zilei”.

Bucuroși că ne-am întâlnit, am coborât la sală și ne-am așezat comod în primele rânduri, cum a vrut Titus. După aceea, am studiat cu interes programul conferinței, ne-am verificat teancul de idei cu o temă interesantă, pentru care speram o răsplată bună.

Ideea și planul îmi aparțineau, punerea la punct era făcută de Cris și restul l-a făcut Titus fără să mai ceară vreo părere. A lucrat pe tăcute și la sfârșit mi-a dat să verific, dar să nu schimb nimic. Mușenia lui putea avea o mulțime de răspunsuri, așa că pe moment i-am dat dreptul să încheie cum crede mai bine.

Aveam încredere în el, deși la expunere am adăugat verbal ideile pe care le aveam și care au contat foarte mult.

Capitolul 3

Pentru mine, în câteva ore, conferința trecuse pe planul doi, pentru că se schimbaseră ceva și toate emoțiile susținerii materialului, așteptările, pregătirile îmi rămăseseră undeva într-un colț al minții la situațiile obișnuite.

În timp ce eram adunați, îmi jucau în suflet amintirile îmbrățișărilor primite, ninsoarea, plimbarea și doi ochi albaștri cu gene lungi și negre.

Cris se tot vântura de ici, colo până când mi l-a arătat emoționată într-un colț pe Șerban, care era înconjurat de un mic grup de participanți.

—Uite cu cine avem onoarea!

—Cu cine? o întreb eu aproape, nedumerită că îl cunoaște.

Cum nu știi! Profesorul sigur el a organizat totul!

Atunci am înțeles de ce al insistat să vină cu noi, pentru că deja bănuia sau cunoștea pe cineva dintre organizatori. A continuat apoi să-mi spună despre Șerban că i-a fost profesor și că a avut întotdeauna o dragoste platonice pentru el. M-a amuzat, dar în același timp mă gândeam ce fel de dragoste am simțit eu când m-a luat în brațe, sărutându-mi obrazii cu delicatețe.

Capitolul 4

După gălăgioasa întâlnire, am plecat cu o foame de lup la restaurantul hotelului. Toți trei și o cunoștință de-a lui Titus eram în așteptarea bucatelor, când la masa noastră a venit Șerban să ne salute și să ne spună că noi, fetele, suntem invitate să luăm desertul în sala cea mică. I-am mulțumit numai eu. Cris era emoționată, spunându-mi că i-a stat inima în loc când l-a văzut aproape. Sigur că m-am distrat pe socoteala ei, dar când a fost vorba să mergem la sala mică, nu i-am înțeles motivul pentru care refuza și voia să se retragă în cameră.

Desertul a fost un număr mare de prăjituri de ciocolată și nelipsitul lichior din plante, dar cel mai mult a contat când a intrat Șerban. Pentru doamnele conferinței, el a fost un deliciu și cireașa de pe tort când ne-a salutat elegant și ne-a răsfățat cu modul lui fin de a se comporta. Și-a cerut apoi scuze că trebuie să se retragă în partea bărbaților. Cum s-a îndepărtat, aproape toate doamnele aveau palpitațiile la cotă maximă. **Încântate până la culme**, și-au dat cu părerea despre el cu o mie și una de presupuneri și laude, iar

eu le-aș fi spus că numai cu câteva ore înainte. m-a luat de două ori în brațe. N-aș fi făcut-o, dar simțeam că sunt în vârful piramidei.

Cris, destul de ciudată, amuțise și n-a atins nimic din ce ni se oferise.

Capitolul 5

A doua zi la ora 9:00 eram în sala de conferințe. Cris se agita, iar Titus, cu nasul în hârtii, mai avea o idee pe care s-o adauge și toți eram emoționați pentru prezentare.

Șerban a deschis lucrările și a dispărut. Măcar atât, prezența lui mă intimida. Noi am fost al treilea grup. Ne-am prezentat tema și totul a decurs foarte bine. Cris a făcut puțin efort să aranjeze desenele, Titus a prezentat prima parte cu adăugirile lui, după care partea finală și cea mai concludivă am prezentat-o eu. Am fost clară, concisă și destul de convingătoare chiar mai mult decât mă așteptam. Am simțit imediat pulsul sălii după întrebările puse și după notițele care curgeau pe carnetele fiecăruia, așa că așteptam un rezultat bun.

Toți trei eram mulțumiți, ba, mai mult, a zâmbit și Titus și ne-am felicitat reciproc.

La sfârșitul conferinței a apărut și Șerban, de care aflasem că a fost ascuns pe undeva prin sală tot timpul. Mi-a prins mâinile și m-a felicitat.